

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਸਿਵਲ ਸਮੀਖਿਆ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਉੱਤਰੀ

ਰੇਲਵੇ - ਜਵਾਬਦਾਰਾ

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 226

ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ, ਵੋਲ. II-ਸੈਕਸ਼ਨ III. ਅੰਤਿਕਾ XXXI ਅਤੇ ਨਿਯਮ 2044(2) -ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰਨਾ -ਕੀ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਜੇ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ III. ਅੰਤਿਕਾ XXXI, ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ, ਵਾਲੀਅਮ II, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਭੱਤੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 2044 (FR 54) ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ, ਮੁੱਲ II ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ: ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਮਿਆਰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇਹ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਭਾਰਤ ਆਪਣੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ, ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਏ.ਡੀ. ਕੇਸ਼ਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 5 ਫਰਵਰੀ, 1962, ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਅਦਾਇਗੀ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ। ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਐਕਟ ਦੇ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 16 ਜੂਨ, 1960 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ। 2,119,98 ਐਨ.ਪੀ., 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1960 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ,

ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ।

ਨਿਰਣਾ

ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਰੇਲਵੇ ਗਾਰਡ ਗਰੇਡ "ਸੀ" ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ, ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 386 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 10 ਜੂਨ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਸੰਹਿਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਰਫ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 9 ਜੂਨ, 1959 ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 3), ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸਨ:-

"ਉਹ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

123

23 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਨੂੰ, ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਪਰਸਨਲ ਅਫਸਰ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਨੇ ਐਗਜੀਵਿਟ -ਏ. 4 ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ:-

*ਉਸਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ 9 ਜੂਨ, 1958, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ:-

3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਐਲ.ਏ.ਪੀ. (ਐਸਤ ਤਨਖਾਹ ਤੇ ਛੱਡੋ)।

19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਤੋਂ 8 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਐਚ.ਏ.ਪੀ. (ਅੱਧੀ ਐਸਤ ਤਨਖਾਹ)।

9 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ 9 ਜੂਨ, 1959 ਐਲ.ਡਬਲਊ. ਪੀ. (ਬਿਨਾਂ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਛੱਡੋ)।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਸੂਲੀ ਜਾਵੇ।"

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ-ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ "ਮਾਣਯੋਗ ਤੌਰ ਤੇ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ" ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਡਿਊਟੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ:-

(1) ਕੀ ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ?

(2) ਕੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ?

(3) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

124

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੰਡ ॥ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੰਡੀਅਨ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੇਡ ਦੇ ਪੈਰਾ 2044 (F.R. 54) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਓ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦੇਵੇਂ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ ॥ ਅੰਤਿਕਾ XXXI ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਭੱਤੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ੀ ਲਈ ਕੁਝ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਹਨ:-

ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਨ. ਡਬਲਯੂ. ਬਨਾਮ ਸਵਰੂਪਰਾਜ, ਆਦਿ (1), ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਰੀਖਣ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ।

125

ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ "ਬਰੀ"। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਕੋਡ ਦੇ ਨਿਯਮ 2044 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ "ਪੂਰੀ ਬਰੀ" ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਜੈਰਾਮ ਦਾਮੋਧਰ ਤਿਮੀਰੀ (2), ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ "ਮਾਣਯੋਗ ਬਰੀ" ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਸੰਹਿਤਾ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਗਜ਼ਟਿਡ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਕਾਂ ਲਈ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਤੁਕਾਰਮ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਸੀ.ਆਰ., (3), ਅਤੇ ਦ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਹੋਟਲ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬਨਾਮ ਹੋਟਲ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ (4)।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਧਾਰਾ 115, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 115, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227। ਮੈਨੂੰ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 115, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, ਧਾਰਾ 227 ਦੀ ਲਾਗੂ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ

126

ਖੁਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਹੁਣ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਐਨ.ਆਰ. ਬਨਾਮ ਮੁਕੰਦ ਲਾਲ (5) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। - ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਗਰਾਂਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਹੈੱਡ-ਨੋਟ (ਈ) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 241(2) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਹੈ। ਐਕਟ, 1935, ਇਹ ਕੋਡ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਟੌਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ , ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 171,1, ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ, ਖੰਡ 1 ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸੇ ਕੋਡ, ਵਾਲੀਅਮ II ਦੇ ਅੰਤਿਕਾ XXXI ਸੈਕਸ਼ਨ III ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇਸ਼ ਨੈਤਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਮਰਥਨ

127

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੂਬੇਦਾਰ ਵਜ਼ੀਰ ਚੰਦ ਚੋਪੜਾ (6) ਤੋਂ ਦਰਖਾਸਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ ਦੇ ਖੰਡ 1 ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 1702 ਅਤੇ 1711 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋਰ ਅਧਾਰਾਂ ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਬਰੀ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਿ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, *ਯੂ.ਪੀ. ਬਨਾਮ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਉਪਾਧਿਆ (7)* ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। .

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬਹਾਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੈ ਕਿ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ III, ਅੰਤਿਕਾ XXXI, ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ, ਭਾਗ II, ਜਿਸ ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ

128

ਕਿਸੇ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਭੱਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਜਦੋਂ ਇਹ

ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਨਿਯਮ 2044 (FR. 54), ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕੋਡ: ਭਾਗ II ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।, ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਮਨੋਰਥ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਦੇਸ਼-ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਮਿਆਰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੈਜ਼ਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇਹ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਭਾਰਤ ਆਪਣੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇ ਕੇ ਬਰੀ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਰਕਮ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਖਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 115, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੇ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਾਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ, ਇਮਪੱਗਡ ਆਰਡਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਉਪਾਅ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

- (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1955 ਰਾਜ 55
- (2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1958 ਮੈਡ. 325
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਬਾੱਮ.111
- (4) ਏ.ਟੀ.ਆਰ. 1959 ਐਸ.ਸੀ. 1342
- (5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 ਪੁੰਜ), 130,
- (6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ.. 1955 ਪੁੰਜ. 40.
- (7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ.. 1961 ਐਸ.ਸੀ. 751.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(ਗੁਰਦੀਪ ਕੌਰ)

